

Ježíš Nazaretský a „naplnění zákona“

Pietro Archiati

Hebrejský národ byl povolán k tomu, aby zachoval tělesnou konstituci čistou a aby lidskou duši připravil na to, že Spasitel-Kristus se stane člověkem. Ježíš Nazaretský v sobě nese výsledek tělesného a duševního vývoje hebrejského národa. V třicátém roce svého života se při křtu v Jordánu stává nositelem Krista. Všechno, co se v dějinách židovského národa událo, nalézá svůj přesahující smysl, dochází svého naplnění v tvarových silách těla a v prožitcích duše budoucího Spasitelova nositele.

Při křtu v Jordánu se božský duch Slunce spojuje s člověkem Ježíšem. Toto splnutí je naplněním vývojového zákona, naplněním všech prorocství o vývoji člověka k Já. Dva pilíře hebrejského náboženství, zákon a proroci, nalézají svůj smysl v Logu, genu sluneční soustavy, jenž se v těle a v duši člověka Ježíše Nazaretského sám stal člověkem. Díky návratu této bytosti plné moudrosti a lásky na Zemi jsou vytvořeny všechny nezbytné podmínky pro druhou polovinu vývoje, která je nesena láskou a svobodou každého jednotlivého člověka.

Ve vývoji před přelomem věků procházel každý člověk třemi stupni, jež jsou příkladně ztvárněny v dějinách hebrejského národa: stupněm Abrahamovým, Mojžíšovým a Eliášovým-Jóbovým. V naší době v sobě každý člověk nese Abrahamovu tělesnost, Mojžíšovu lásku k zákonu a Eliášovu individualnost. Každý ve své nejnítější bytosti usiluje o to, aby si tuto trojí identitu - tělesnou, duševní a duchovní - stále více uvědomoval, aby si ji stále bytostněji osvojoval.

Svatá křesťanská Písma hovoří o „naplnění zákona“. „Zákonem“ všech zákonů je božský plán vývoje člověka, celkový smysl vývoje, úsilí o svobodu a lásku, jež je každému člověku vrozené. Jedna důležitá myšlenka svátého Pavla praví: Zákon nevznikl v důsledku hříchu, nýbrž právě naopak, hřích byl důsledkem zákona - zákon vývoje k Já, zákon stupňující se individualizace musel přivést na svět takzvaný „hřích“, vzájemné oddělení lidí. Jen tak mohlo být umožněno zrození Já, jednotlivého, samostatného člověka. Toto oddělení, tento „hřích“ nesmí být tedy chápán moralizujícím způsobem jako něco zlého, jako by byl zlem, kterého se měl člověk raději vyvarovat. Pád do hříchu lze chápat jen jako nezbytný přechodný stupeň, jako nevyhnutelný předpoklad na cestě ke svobodné individualitě. Hřích měl za následek jednostrannost egoismu, samostatnost každého člověka na úkor sounáležitosti. Hříchem v morálním smyslu není vznik egoismu, autonomie jedince, nýbrž opomenutí jeho překonání, které je tím umožněno. Aby však mohl být egoismus překonán, musí nejprve existovat, jinak by tu nic k překonávání nebylo!